

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžso/27/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201269
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012201269.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: J. A., nar.: XX.XX.XXXX, s adresou R. ulica č. XXX, XXX XX R., zast.: JUDr. Ivanom Jánošíkom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Klincová ulica č. 35, P.O.BOX 2, 810 05 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. novembra 2013 č. k. 4S 128/2012-27, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. novembra 2013 č. k. 4S 128/2012-27 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. k. č. SLV-PS-PK-6/2012 zo dňa 05.06.2012 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - príloha administratívneho spisu) žalovaný postupom podľa § 84 ods. 4 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku tiež „zák. č. 328/2002 Z. z.“) zmenil rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove č.: KRP-345-1/VO-Š-2008 z 28.08.2008 (ďalej na účely rozsudku tiež „prvostupňový orgán“ resp. „prvostupňové rozhodnutie“) o priznaní náhrady za bolesť vo výške 517,83 € tak, že žalobcovi bola podľa § 84 ods. 1, § 20 ods. 1 písm. b) a § 22 zák. č. 328/2002 Z. z. v súlade s § 11 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 437/2004 Z. z.“) a § 2 a § 7 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva a spravodlivosti, Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia a Ústrednej rady odborov č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v

znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „vyhl. č. 32/1965 Zb.") priznaná náhrada za bolesť vo výške 258,92 € a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 12,45 €.

Podľa § 20 ods. 1 písm. b) zák. č. 328/2002 Z. z. v znení relevantnom pre rozhodovanú vec policajťovi alebo profesionálnemu vojakovi, ktorý utrpel služobný úraz podľa § 29 ods. 1 až 3 alebo u ktorého bola zistená choroba z povolania podľa § 29 ods. 4, sa poskytuje v rozsahu, v akom služobný úrad alebo služobný orgán za škodu zodpovedá, náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia.

Podľa § 22 ods. 1 písm. b) zák. č. 328/2002 Z. z. v citovanom znení náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje jednorazovo vo výške ustanovenej osobitným predpisom.

Podľa § 84 ods. 1 zák. č. 328/2002 Z. z. v citovanom znení na konanie o dávkach a službách sociálneho zabezpečenia sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 84 ods. 4 písm. a) zák. č. 328/2002 Z. z. v citovanom znení odvolacím orgánom v konaní o dávkach a službách sociálneho zabezpečenia a dávkach podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení je

a) minister, ak ide o rozhodnutie útvaru sociálneho zabezpečenia ministerstva, a v ostatných prípadoch nadriadený určený podľa osobitného predpisu, 35a)

Podľa § 11 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. v citovanom znení na bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku úrazu a iného poškodenia na zdraví, ktoré bolo spôsobené pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a ak ide o chorobu z povolania z takej choroby, ktorá bola zistená pred týmto dňom, sa vzťahujú doterajšie predpisy.

2. Napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nasledujúceho skutkového stavu. Medzi účastníkmi nie je sporné, že žalobca dňa 25.09.1991 utrpel služobný úraz. Na základe tohto služobného úrazu pôvodným rozhodnutím Okresného veliteľstva Policajného zboru Prešov č. p.: PZ-418-32/01-91 z 29.07.1992 bola žalobcovi priznaná náhrada za bolesť vo výške 3.300,-- Sk a pôvodným rozhodnutím uvedeného okresného veliteľstva č. p.: PZ-418-32/01-91 z 22.10.1992 bola žalobcovi priznaná náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.125,-- Sk.

Dňa 05.12.2006 žalobca podstúpil operáciu totálnej endoprotézy bedrového kĺbu, ktorá bola vyhodnotená v príčinnej súvislosti so služobným úrazom z uvedeného dňa 25.09.1991.

3. Ďalej z posudku o bolestnom z 19.05.2008 pána MUDr. P. E., primára Martinskej fakultnej nemocnice, vyplýva, že implantácia danej protézy má trvalý následok, ktorý výrazne ovplyvňuje mobilitu i ďalší vývoj poškodeného.

Posudková lekárka plk. MUDr. P. R. vo veci žiadosti o kontrolu bodového ohodnotenia služobného úrazu č. p. SRLZ-25-5/SZ-Z-P-KE-2008 uviedla, že: „s bodovým hodnotením sťaženia spoločenského uplatnenia nesúhlasí, nakoľko trvalé následky, resp. neskoré komplikácie služobného úrazu, majú práve odstrániť vykonaný operačný výkon a trvalé následky boli zohľadnené po úraze."

4. Na základe toho potom neskorším rozhodnutím prvostupňového orgánu č. p.: KRP-345-1/VO-Š-2008 z 28.08.2008 bola žalobcovi priznaná náhrada za bolesť vo výške 15.600,-- Sk, a to podľa ust. § 20 ods. 1 písm. b) a § 22 zák. č. 328/2002 Z.z., § 11 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z., § 2 a § 7 vyhl. č. 32/1965 Zb. a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia mu priznaná nebola.

Na odvolanie žalobcu žalovaný neskorším rozhodnutím z 18.11.2008 rozhodnutie prvostupňového orgánu z 28.08.2008 potvrdil.

5. Toto neskoršie rozhodnutie žalovaného bolo tak rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zrušené, s čím sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní prostredníctvom rozsudku sp. zn. 7Sžo/43/2011 z 25.08.2011 stotožnil.

Podľa uvedených súdov konajúci správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav veci a navyše vo veci rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. S prihliadnutím na tieto závery uložil žalovanému dokazovanie znalcom s presne vymedzenou úlohou.

6. Vzhľadom na uvedené žalovaný doplnil dokazovanie vo veci o znalecký posudok č. 05-12 vypracovaný MUDr. H. Y., znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie chirurgia - traumatológia (ďalej na účely rozsudku len „znalecký posudok“, resp. „znalec“) a o posudok o kontrole bodového hodnotenia služobného úrazu na účely náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vypracovaný MUDr. S. U., hlavným posudkovým lekárom pre kraje Košice a Prešov (ďalej na účely rozsudku len „posudok bodového ohodnotenia“).

Znalec nepovažoval závery MUDr. R. E. za akceptovateľné, pretože mal za to, že práve umelá kĺbna náhrada podstatne znižuje sťaženie spoločenského uplatnenia pacienta, mala by zmeniť žalobcovi život k lepšiemu, ktorý mu umožní kvalitnejší život bez bolesti s možnosťou väčšieho spoločenského, rodinného a pracovného uplatnenia, resp. rekreačného športovania. Na záver znalec uviedol, že po prepočítaní hodnotenia všetkých nastavších obmedzení po operácii v roku 2006 došlo k miernemu zhoršeniu pôvodného poškodenia na zdraví zo služobného úrazu žalobcu, pričom rozdiel medzi pôvodným hodnotením náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a nastavším, ktoré sa nepredpokladalo pri pôvodnom hodnotení činí 25 bodov.

7. Zo záverov znaleckého posudku potom žalovanému jednoznačne a v dostatočnom rozsahu vyplynulo, že u žalobcu došlo k zhoršeniu pôvodného poškodenia na zdraví, ktorý vyústil do operácie. Zo zadovážených dôkazov mal preukázané, že k poškodeniu zdravia došlo u žalobcu dňom 25.09.1991, a to za účinnosti vyhl. č. 78/1981 Zb., ktorou bola výška odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia určená sumou 15 Kčs za jeden bod.

Vychádzajúc potom z určenej sumy a bodového ohodnotenia bolestného upravil výšku celkovú a to tak, že priznal náhradu za bolesť vo výške 258, 92 €, ako aj náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 12,45 €.

8. Žalovaný na nároky žalobcu aplikoval právne predpisy spolu s vyhl. č. 32/1965 Zb., ktoré boli účinné v čase, kedy došlo k služobnému úrazu žalobcu. So žalobcom počas celého správneho konania spolupracoval, o čom svedčí najmä to, že umožnil žalobcovi sa oboznámiť sa s kompletným spisovým materiálom vo veci a tiež umožnil mu vyjadrovať sa a navrhovať dôkazy.

Vzhľadom na všetky skutočnosti vyplývajúce zo zadovážených dôkazov (najmä znalecký posudok a posudok bodového ohodnotenia) žalovaný konštatoval, že námietky žalobcu sú neopodstatnené, a preto sa so závermi prvostupňového orgánu v plnom rozsahu stotožnil.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

9. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal na Krajský súd v Bratislave žalobu zo dňa 02.07.2012.

10. Žalobca označil napadnuté rozhodnutie za vadné, nakoľko prehliada skutočný stav veci a existujúcu právnu úpravu. Uviedol, že hoci žalovaný v novom konaní doplnil dokazovanie o znalecký posudok a o posudok bodového ohodnotenia, tak tieto úkony žalobca považuje za účelové a jednostranné.

Predovšetkým znalecký posudok žalobca označil za protiposudok k posudku MUDr. E. zo dňa 19.05.2008, čím znalec mal týmto posudkom v zásadnej časti znegovať nároky žalobcu na spravodlivé usporiadanie veci. Pritom znalecký posudok bol vypracovaný iba na základe zdravotnej dokumentácie žalobcu bez toho, aby sa vykonalo vyšetrovanie žalobcu vypočutím a zistením skutočného stavu. Na základe toho potom žalobca žiadal vykonanie kontrolného znaleckého posudku, čo žalovaný z neznámych dôvodov prehliadol.

11. Ďalej posudok bodového ohodnotenia nie je podľa žalobcu možné považovať za adekvátne preskúmanie nároku za bolesť a nároku za sťaženie spoločenského uplatnenia, pretože podľa neho tento posudok len kopíruje zistenie MUDr. H. Y. a tieto skutočnosti vydáva za vlastné. Uvedený posudkový lekár nespolupracoval s praktickým lekárom, s revíznym lekárom zdravotnej poisťovne.

Na uvedenom základe žalobca namietal, že žalovaný sa neriadil dôsledne zásadami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“). Takisto nepostupoval v súlade s § 33 zák. č. 71/1967 Zb., pretože mu neumožnil navrhovať dôkazy a ich doplnenie, klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

12. Žalovaný v rozsiahlom opise procedurálnych postupov, znení a úvah ohľadom použitých zákonných ustanovení spolu s citáciou ustálenej judikatúry správneho súdnictva žiadal svoje rozhodnutia v celom rozsahu potvrdiť.

Na základe uvedeného požadoval žalobu zamietnuť.

B)

13. Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.) ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo na nariadenom pojednávaní a jednomyseľne, dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná. Preto na základe vykonaného prieskumu dospel k záveru, že je nutné napadnuté rozhodnutie zrušiť podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a) a c) O.s.p. a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

14. V súvislosti s uvedeným ako aj s poukazom na ústavnokonformný výklad (napríklad citoval požiadavky na ústavnokonformný výklad vyplývajúce z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 361/2010 alebo I. ÚS 255/2010) krajský súd zdôraznil, že účelom zák. č. 437/2004 Z. z. je stanoviť podmienky na priznanie a poskytovanie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Krajský súd z administratívneho spisu však zistil, že žalovaný sa neriadil pokynmi vyplývajúcimi z obsahu predchádzajúcich rozsudkov správnych súdov.

Rozporuplné tvrdenia vyjadrené znalcami v znaleckých posudkoch predložených znalcami MUDr. P. E., MUDr. H. Y., resp. MUDr. S. U. v posudku bodového ohodnotenia, neboli odstránené aj napriek požiadavke vyslovenej najneskôr v odvolaní žalobcu (17.05.2012) voči už predchádzajúcim rozhodnutiam.

15. Krajský súd potvrdil opodstatnenosť námietky žalobcu, že v administratívnom spise sa nenachádza žiaden záznam o tom, že by žalovaným stanovení znalci ako aj posudkoví lekári žalobcu osobne vyšetrili a vypočuli. Preto nie je krajskému súdu jasné, ako mohli vyhodnotiť objektívne jeho zdravotný stav (psychický či fyzický).

Taktiež, nakoľko žalovaný nevykonával žiadnu konfrontáciu medzi tvrdeniami vyššie menovaných odborníkov v oblasti zdravotníctva, potom mu nie je jasné ani to, ako mohol žalovaný dospieť k názoru, že vec posúdil na základe riadne zisteného skutkového stavu.

16. Ďalej s odkazom na ustanovenie § 11 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. krajský súd, nakoľko na bolesť a na sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku úrazu a iného poškodenia na zdraví, ktoré bolo spôsobené pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a ak ide o chorobu z povolania z takej choroby, ktorá bola zistená pred týmto dňom, sa vzťahujú doterajšie predpisy, uviedol, že hoci k poškodeniu

zdravia žalobcu síce došlo dňa 25.09.1991, avšak operačný zákrok s ním súvisiaci, ktorý podmienil nové nároky na náhradu za bolesť a sťaženia spoločenského uplatnenia, bol uskutočnený až dňa 5.12.2006, preto bol žalovaný povinný postupovať už výlučne podľa zák. č. 437/2004 Z. z.

17. Preto krajský súd rozhodol tak, ako to uviedol vo výroku svojho rozsudku.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

A)

18. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 03.02.2014 (č. l. 33) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný označil za odvolací dôvod to, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Na podporu svojho odvolacieho dôvodu následne citoval viaceré rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Podľa žalobcu dôkazy, ktoré boli žalovaným v danej veci zhromaždené a vyhodnotené, sú podľa jeho názoru postačujúce pre vydanie napadnutého rozhodnutia, a preto vyslovil nesúhlas s názorom krajského súdu, že sa neriadil pokynmi vyplývajúcimi z jednotlivých rozhodnutí správnych súdov.

19. Žalovaný najmä zdôraznil, že spisový materiál bol doplnený o požadovaný znalecký posudok a o posudok bodového ohodnotenia, v ktorých sa uvedené osoby vyjadrili práve k spornej otázke, a to k nastávšiemu zhoršeniu pôvodného poškodenia žalobcu na zdraví, ktoré sa pri pôvodnom hodnotení nepredpokladalo (uložená úloha v predchádzajúcich súdnych prieskumoch).

Vzhľadom na zistenia vyslovené znalcom v jeho znaleckom posudku bol hlavný posudkový lekár v súlade s ustanovením § 85 ods. 4 zák. č. 328/2002 Z. z. požiadaný o kontrolu bodového ohodnotenia služobného úrazu.

Podľa § 85 ods. 4 zák. č. 328/2002 Z. z. v citovanom znení na účely odvolacieho konania podáva posudok o skutočnostiach uvedených v odseku 1 hlavný posudkový lekár.

20. Vo vzťahu k prílišnému formalistickému postupu, ktorý žalovanému vytýka krajský súd, žalovaný poukázal na svoj list z 23.04.2012, prostredníctvom ktorého umožnil žalobcovi nahliadnuť v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku do spisu, čo aj tento dňa 15.05.2012 vykonal.

21. Čo sa týka postupu žalovaného pri hodnotení dôkazov, žalovaný vyslovil svoj názor (č. l. 35), že žiadne procesné ustanovenie zákona mu neukladá, akú dôkaznú hodnotu, resp. silu, má tomu - ktorému dôkaznému prostriedku priznať. V hodnotiacej činnosti je iba obmedzený napr. pravidlami formálnej logiky, ktorým by hodnotiace úsudky nemali odporovať, skúsenosťami z aplikačnej praxe a napokon povinnosťou hodnotiaci záver v rozhodnutí jasne a stručne odôvodniť.

V súvislosti s uvedeným odmietol konštrukciu údajne predkladanú žalobcom, že by žalovaný bol povinný vykonať všetky dôkazy označené žalobcom ako účastníkom. K námietke žalobcu vznesenej v jeho vyjadrení zo 17. mája 2012 (viď administratívny spis) k podkladom rozhodnutia, že nebolo vykonané osobné vyšetrenie žalobcu, sa žalovaný priamo nevyjadril, hoci žalovaný odmietol (str. 6 odvolania) námietku žalobcu, že hlavný posudkový lekár mal spolupracovať pri výkone lekárskej posudkovej s praktickým lekárom a revíznym lekárom poisťovne. Tu zdôraznil, že žalobca žiadnymi dôkazmi nepreukázal tvrdenú jednostrannosť, svojvoľnosť či účelovosť znaleckého posudku.

22. Vypracovanie kontrolného znaleckého posudku žalovaný odmietol, nakoľko zo zadováženého znaleckého posudku je jednoznačne a jasne preukázaný záver, že v prípade žalobcu došlo ku zhoršeniu

pôvodného poškodenia na zdraví, ktoré sa pri pôvodnom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia nepredpokladalo a tento stav si vyžiadala operáciu, pri ktorej mal žalobca nahradený poškodený bedrový kĺb totálnou endoprotézou.

Tiež žalovaný nesúhlasil s argumentáciou žalobcu, že nové nároky na bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia sa mali riešiť výlučne podľa zák. č. 461/2003 Z. z., ktorý v čase, keď bol operačný zákrok s ním súvisiaci aj uskutočnený (05.12.2006).

23. Záverom žalobca navrhol zmeniť napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že zamietne žalobu.

B)

24. V súdnom spise vyjadrenie žalobcu nebolo v čase rozhodovania odvolacieho súdu založené.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

26. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t. j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t. j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

27. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.) ako aj s argumentáciou žalovaného, a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

28. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich

osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je procesno-právna otázka, či znalecký posudok a na neho nadväzujúci posudok bodového ohodnotenia je možné vykonať v neprítomnosti osoby, ktorej zdravotný stav sa posudzuje.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

29. Žalovaný svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkou nedostatočného zistenia skutkového stavu, lebo riadne zistený skutkový stav preddeterminuje správny výber právnej normy pre riešenie sporu súdom.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalovanému na prieskum zákonnosti samotného rozsudku krajského súdu (meritórne námietky). Naopak, ak Najvyšší súd dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne. Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k argumentácii žalovaného.

30. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania (obdobne aj žalovaný uvedené zdôrazňoval), ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

31. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s vyššie položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. dopĺňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej procesno-právnej otázke.

32. Ako už Najvyšší súd vyššie naznačil, medzi účastníkmi je sporné, či znalecký posudok, z ktorého vychádzal žalovaný ako z podkladu rozhodnutia, bol vyhotovený v zmysle zákona.

V súvislosti s uvedeným sa žalovaný (viď bod č. 21) vyjadril

- k svojej povinnosti vykonať všetky dôkazy označené žalobcom ako účastníkom správneho konania,
- k nutnosti spolupráce hlavného posudkového lekára s praktickým lekárom a revíznym lekárom poisťovne či k tomu, že
- žalobca nepreukázal tvrdenú jednostrannosť, svojvoľnosť či účelovosť znaleckého posudku.

Pozornosti Najvyššieho súdu však neuniklo, že k námietke žalobcu, že nebolo vykonané osobné vyšetrenie žalobcu, sa žalovaný priamo nevyjadril ani v napadnutom rozhodnutí a ani v odvolaní.

33. Preto sa Najvyšší súd musí najskôr vyjadriť k tejto skutočnosti. Pokiaľ žalobca vo svojej argumentácii prostredníctvom jeho vyjadrenia k podkladom rozhodnutia vyslovil pochybnosti o opodstatnenosti záverov znalca prijatých bez vykonania akéhokoľvek vyšetrenia žalobcu, nemohol žalovaný takéto vyjadrenie žalobcu opomenúť, ale v zmysle § 47 ods. 3 Správneho poriadku musí presvedčivým spôsobom v zmysle požiadaviek uvedeného ustanovenia objasniť, ako sa vyrovnal s námietkami účastníka správneho konania, a to aj vznesenými vo vyjadrení k podkladom rozhodnutia.

Ak tak neučinil, a z obsahu napadnutého rozhodnutia tento záver vyplýva (žalovaný sa iba zaoberal výsledkom, nie postupom znalca), potom toto zistenie zakladá vadu konania, s ktorou sa musí, vzhľadom na jej možný dopad na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, správny súd v zmysle § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p. zaoberať.

34. Predovšetkým je nutné konštatovať, že v svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti (rozsudok sp. zn. 1Sžd 4/2014) Najvyšší súd konštatoval, že:

„Formálny obsah znaleckého posudku ako výsledku špecializovanej odbornej činnosti vykonanej za podmienok ustanovených v zák. č. 382/2004 Z. z. znalcom pre zadávateľa tvoria viaceré jeho časti (§ 17 ods. 3), ktoré vo vzájomných súvislostiach a aj ako celok musia zabezpečiť preskúmanie jeho obsahu a overenie odôvodnenosti postupov. Ak účastník chcel spochybniť závery znalca, bolo jeho povinnosťou predložiť k týmto tvrdeniam také procesne relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by jednoznačne odborné závery znalca spochybnili.“

35. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že žalobca spochybňoval závery znalca na základe skutočnosti, že sa osobne nezúčastnil posudzovania svojho zdravotného stavu. Pri vyhodnocovaní relevantnosti takejto námietky žalobcu musel Najvyšší súd prihliadnuť k subsidiárnemu pôsobeniu Správneho poriadku, najmä k aplikácii základných zásad správneho konania pri výkone oprávnení žalovaného, ktoré sú obsiahnuté v ustanovení § 3 Správneho poriadku.

Procesná zásada úzkej súčinnosti zabezpečuje účastníkovi konania aktívny prístup k priebehu správneho alebo iného osobitného konania a tiež často neopomenuteľnú prítomnosť pri niektorých úkonoch správneho orgánu, t. j. aby v každom štádiu a stupni tohto konania mohol podávať návrhy a podnety, ktoré by v plnom rozsahu zabezpečovali účinnú ochranu jeho práv. Ako už Najvyšší súd zdôraznil, žalovaný v medziach vyššie uvedenej zásady takto nekonal, a nezaoberal sa s argumentáciou žalobcu, prečo nebolo potrebné v prejednávanej veci osobné vyšetrenie zdravotného stavu žalobcu, a preto sa Najvyšší súd už na základe tohto zistenia priklonil k záverom krajského súdu, že skutkový stav nebol dostatočne zistený.

Podľa § 3 ods. 2 veta prvá Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy.

36. Potom skutočnosť, že rozporuplné tvrdenia vyjadrené znalcami v znaleckých posudkoch predložených znalcami MUDr. P. E., MUDr. H. Y., resp. MUDr. S. U. v posudku bodového ohodnotenia neboli odstránené, je zatiaľ vadou v zisťovaní skutočného stavu (pochybnosti vyjadrené žalobcom Najvyšší súd musí vyhodnotiť ako relevantné), ktorá má v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a preto dokiaľ nebude táto vada odstránená, skutkový stav nie je možné ustáliť a ani preskúmať.

Na základe uvedeného potom nie je možné aplikovať konkrétne ustanovenie práva, nakoľko skutkový stav nebol zistený správne.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

37. Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny.

V.

38. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1Sžd 4/2014, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

39. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého úspešnému žalobcovi právo na úplnú náhradu trov tohto konania vzniklo. Nakoľko právny zástupca úspešného žalobcu si svoje právo v zákonnej 3 - dňovej lehote neuplatnil, nebola mu priznaná žiadna náhrada.

40. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno - poisťných vzťahov spojených so vznikom alebo zánikom vzťahu sociálneho zabezpečenia alebo poistenia je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).